

Sygn. akt IV Ka 349/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Andrzej Szawel

Sędziowie SO Marta Legeny-Błaszczyk

SO Krzysztof Gąsior (spr.)

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim I. S.

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2013 roku

sprawy **A. S.**

oskarżonego z art. 178a§4 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku

z dnia 17 kwietnia 2013 roku sygn. akt VI K 86/13

na podstawie art.437§1 kpk, art.438 pkt 1 i 4 kpk, art.635 kpk i art.627 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uzupełnia podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec oskarżonego o art.69§4 kk,
- okres próby związanej z warunkowym zawieszeniem wykonania kary wobec oskarżonego określa na 4 (cztery) lata;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 349/13

UZASADNIENIE

A. S. został oskarżony o to, że w dniu 6 listopada 2012 roku o godz. 17.45 w R., na ul. (...), będąc w stanie nietrzeźwości w stężeniu 0,55 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, jechał jako kierujący pojazdem m-ki S. (...) o nr rej. (...), będąc już wcześniej skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 18 listopada 2009 r. sygn. akt VI K 19/09 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie pod wpływem środków odurzających,

- tj. o czyn z art. 178 a § 4 k.k.

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2013 roku w sprawie sygn. akt VI K 86/13 oskarżonego **A. S.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178 a § 4 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. S. kary pozbawienia wolności na okres próby lat 3.

Na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 80 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Natomiast na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie **w** dniu 30 grudnia 2012 r. ustalając, że dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy dwóm stawkom dziennym grzywny.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego, co do wszystkich kategorii pojazdów na okres 5 lat.

Wymierzył oskarżonemu A. S. 260 złotych tytułem opłaty i zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 tytułem obowiązku zwrotu wydatków postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator Prokuratury Rejonowej w Radomsku.

Apelacja prokuratora wywiedziona z treści art. 438 pkt 2 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 69 § 4 k.k. poprzez pominięcie w/w przepisu w sentencji wyroku i brak wykazania, że zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności nastąpiło w szczególnie uzasadnionym wypadku;

- rażącą niewspółmierność orzeczonej kary poprzez orzeczenie warunkowego zawieszenia wymierzonej kary 1 roku pozbawienia wolności na okres 3 lat podczas, gdy przyjmując, że wypadek oskarżonego jest szczególnie uzasadniony, a orzeczenie warunkowego zawieszenia wykonania kary celowe, zasadnym byłoby orzeczenie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres 5 lat;

- rażącą niewspółmierność orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia okoliczności obciążających oskarżonego, takich jak: uprzednia karalność oskarżonego za takie same przestępstwo, popełnienie zarzucanego mu czynu w warunkach zakazu prowadzenia pojazdów orzeczonego przez sąd, poruszanie się pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości bez wymaganych uprawnień do jego prowadzenia, co w konsekwencji spowodowało, iż orzeczony środek karny nie spełnia swych ustawowych funkcji w zakresie prewencji indywidualnej i społecznego oddziaływania.

W konkluzji skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radomsku.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 12 lipca 2013 roku prokurator poparł apelację, jednakże zmodyfikował jej wnioski w ten sposób, że wnosił o przyjęcie, jako podstawy warunkowego zawieszenia wykonania kary art. 69 § 4 k.k., przedłużenie okresu próby do 5 lat, podwyższenie zakazu z art. 42 § 2 k.k. do 8 lat, zaś w pozostałej części o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna w takim stopniu, że w wyniku jej wniesienia powstały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku.

Nie może ulegać wątpliwości, że Sąd zawieszając warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności w stosunku do sprawcy, który popełnił przestępstwo z art. 178 a § 4 k.k. musi powołać w podstawie prawnej tego rozstrzygnięcia również art. 69 § 4 k.k. Z przepisu tegoż bowiem wynika, że wobec takiego sprawcy nie stosuje się instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności chyba, że zachodzą szczególnie uzasadnione wypadki. Zatem jest to przepis przewidujący **wyjątek od zasady** i niepowołanie go w podstawie prawnej rozstrzygnięcia stanowi niewątpliwie obrazę prawa materialnego.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uzupełnił podstawę prawną rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności o art.69 § 4 k.k.

Niewątpliwie ma rację skarżący, podnosząc, że brak należytego uzasadnienia rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, stanowi obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. O ile, w realiach niniejszej sprawy, można mówić o obrazie przepisów, w zakresie sporządzenia uzasadnienia orzeczenia, to jednak nie miała ona żadnego wpływu na treść zapadłego wyroku. Co prawda, Sąd meriti, warunkowo zawieszając oskarżonemu wykonanie kary pozbawienia wolności, ani w wyroku (o czym była już mowa), ani w części motywacyjnej, nie powołał się na art. 69 § 4 k.k., jednakże w uzasadnieniu orzeczenia de facto przytoczył okoliczności, przemawiające za takim właśnie rozstrzygnięciem. Sąd meriti wszak dostrzegł, że oskarżony był już wprawdzie skazany za jazdę pojazdem w stanie nietrzeźwości, jednakże sama uprzednia karalność nie była, zdaniem Sądu I instancji, wystarczającą przesłanką, niweczącą możliwość przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej. Sąd Rejonowy podkreślił, że skazany nie zasługuje na pobłażanie, ale wymierzenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności, byłoby w realiach niniejszej sprawy nadmiernie surowe. Nie można też tracić z pola widzenia faktu, że Sąd dał oskarżonemu niejako ostatnią szansę, wymierzając przy tym wyższą, niż poprzednio, karę pozbawienia wolności. Tym samym jednoznacznie wskazał oskarżonemu, iż każdy następny konflikt z prawem spowoduje wymierzenie kary, ale już bez dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Podzielić jednak należy argumentację prokuratora, iż decydując się na warunkowe zawieszenie wykonania kary, orzeczony okres próby jest zbyt krótki. Oskarżony, pomimo stosunkowo młodego wieku, był już kilkakrotnie karany, a z faktu tego wciąż nie wyciągnął należytych wniosków. W związku z tym okres wyznaczonej próby powinien być odpowiednio długi. Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż okres ten należy wydłużyć do 4 lat, który to czas pozwoli na upewnienie się, czy oskarżony zmienił swoje postępowanie na tyle, że decyzja o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności nie była chybioną.

Natomiast zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonego oskarżonemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych nie jest zasadny. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd I instancji prawidłowo uwzględnił okoliczności przedmiotowe i podmiotowe rzutujące na wymiar orzeczonego w stosunku do A. S. środka karnego. Oskarżony był wprawdzie w przeszłości już karany za występki z art. 178 a k.k. i nie miał w chwili czynu uprawnień do kierowania samochodem, jednakże orzeczony 5 – letni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych jest już dotkliwą i wystarczającą reakcją karną. Jest on współmierny zarówno do stopnia zawinienia, jak i do społecznej szkodliwości popełnionego czynu, jak również spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy jako słuszny i odpowiadający przepisom prawa.

Na podstawie przepisów powołanych w części dyspozytywnej wyroku Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20 złotych tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym, uznając, że ich uiszczenie nie będzie dla niego nadmiernie uciążliwe.